

4ΤΡΟΧΟΙ®

ΤΕΥΧΟΣ 32 - ΜΑΙΟΣ 1973 - ΔΡΧ. 12

**ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΜΕ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
100% ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ**

4Τ2

**ΑΚΟΜΗ:
ΣΤΡΟΒΙΛΟ•
ΣΥΜΠΙΕΣΤΑΙ, ΧΟ•
ΝΤΑ CVSS, ΕΠΑΤ, ΜΟ•
ΤΟ-Χ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ,
ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΚΑΚΑ, ΘΕΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΜΟΝΟ ΟΙ 4Τ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΝ...**

"Ίσως να γέμισα πιά. Τριάντα τρισάρων έτιών και δέν μπορώ να πώ ότι είμαι πιά νέος.
Σκέπτομαι περισσότερες ώρες τώρα. "Όχι για να πάρω μιá απόφαση, μιá κι εξακολουσώ να υποφαίζω
χωρίς καν να σκεφτώ. Άρκει να αισθάνομαι ότι αυτό που πάω να κάνω είναι σωστό και τó κάνω.
Είναι σωστό να σκέπτομαι τά χρόνια που πέρασαν;
Άπ' τó 1959, 60, 61 ή 62, από τότε που πήρα μολύβι και χαρτί κι «έγραφα γι' αυτοκίνητα».
Είναι σωστό να σκέπτομαι δυό σελίδες σ' ένα περιοδικό που έδλεγαν «Γαχώτης», αφιερωμένες στους
μεγάλους οδηγούς της εποχής; Είναι σωστό να ξανάρχεται στο νοú μου
ó Κόλλινς και ó Χόθορν, ó Μόες κι ó Ρούσοο και οι ημέρες που ó Βιλντόζι έτρεχε στο Μίλε Μίλια;
Σωστό ή όχι, αυτά σκέπτομαι. Κι ακόμη πώς, απ' εκείνη τήν εποχή που ή καρδιά μου πήγαινε να
σπάση μόλις έβλεπα τις σκέψεις μου τυπωμένες, που περπατούσα ώρες μέου στη καρόδρα, στην Κάτω
Κηφισιά για να πάω στο Τατόι, έφθασα στο σημείο να έχω μιá κυτά δική μου σελίδα που
λέει από πάνω «Έν Λευκά, Ένα περιοδικό που «γράφει γι' αυτοκίνητα» και τήν τιμή να με διαβάζουν
αναγνώστες σάν και σός.
Αυτά κάθομαι και σκέπτομαι, κι αισθάνομαι σάν συναισθηματική αγελάδα αλλά, να που έτσι είναι.
Έκείνο ήμας που με απασχολεί περισσότερο απ' όλα είναι ένας... μικρός. "Ένας μικρός
που ζή, σ' ένα σπίτι κάτω απ' τόν Λυκαβηττό. Και διαβάζει τούς 4Τ. Και πάει στο Τατόι με τά πόδια απ'
τήν Κάτω Κηφισιά. Και σιέκει πίσω απ' τά σκουινιά στην έκκίνηση τού «Ακρόπολις» και ζωγραφίζει
αυτοκίνητα στις πίσω σελίδες τών τετραδίων του στο μάθημα κι έχει τή τσάντα του γεμάτη αυτοκόλλητα.
Α ό τ ό ς ρ' απασχολεί περισσότερο. Γιατί ξέρω ότι, κάθε βράδυ, τó στομάχι είναι σφιγμένο απ' τήν
άγωνία. Κι αυτό, γιατί δέν έχει ακόμη αποφασίσει αν θά γίνη μηχανικός, αρχιτέκτων, οδηγός αγώνων
ή δημοσιογράφος. Τάχει μπερδέψει τελείως και δέν υπάρχει περίπτωση να τά ξεμπερδέψη, τουλάχιστον
μέχρι τά 18 του χρόνια.
Τόν σκέπτομαι αυτόν τόν μικρό κάθε φορά που κάθομαι να γράψω. Δεκατρία ολόκληρα χρόνια
είναι ó οδηγός μου, κάθε φορά που γράφω για τούς αγώνες, τ' αυτοκίνητα,
τις ζεστές μέρες και νέστες τού 'Ακρόπολις, τις τρεις ώρες τού Τατόιου, τήν Ρόδο και τήν Κέρκυρα παλιά,
τήν οδήγηση και τή συμπεριφορά μας στους δρόμους, τούς στροβιλοσυμμοισίς, τά λάσπια,
τ' άμορσιέρ. Ξέρω ότι τó μυαλό του είναι γεμάτο άπορίες, ότι θέλει να ξέρη τί συμβαίνει στον μαγικό κόσμο
που έ γ ώ είχα τήν τύχη να είμαι μέσα και που α ό τ ό ς είναι ακόμη απ' έξω.
Είμαι τά μάτια και τ' αυτιά τού μικρού μου φίλου.
Παλλοί λένε ότι τ' αυτοκίνητα κάνουν κακό. "Ότι παρασύρουν τούς νέους σ' ένα
κόσμο ύλιστικό, κάταστροφικό. Αυτοί που τó λένε είναι ασίγηματικοί και κακόηστοι. Κι αν δέν με πιστεύουν
δέν έχουν παρά να παρακολουθήσουν τήν μικρό μου φίλο να μεγαλώνη.
Τώρα διαβάζει τούς 4Τ, περνά με τά πόδια τή καρόδρα στο Τατόι και ζωγραφίζει αυτοκίνητα στις πίσω
σελίδες τού τετραδίου του. Άργότερα, μπορεί ν' αρχίση να γράφη γι' αυτοκίνητα ή να γίνη
μηχανικός ή αρχιτέκτων. Θά προχωρήση, όπως λένε, στη ζωή κι ίσως καταφέρει να κινή αυτό
που όνειρευόταν, ίσως όχι. Αυτό θά εξαρτηθί μ ό ν ο απ' τó πόσο
άγαπούσε αυτό που ήθελε να κινή. Δέν αποκλείεται λοιπόν να έλθη μιá μέρα που θά είναι 34 έτιών, θά έχη
μιá σελίδα δικιά του σ' ένα περιοδικό και τήν τιμή να τόν διαβάζουν άνθρωποι σάν και σός.
Πρέπει να ξέρη, ó μεγάλος πιά φίλος μου, ότι κάπου εκεί έξω υπάρχει ένας μικρός που
μένει σ' ένα σπίτι κάτω απ' τόν Λυκαβηττό. Που σιέκει πίσω απ' τά σκουινιά για να δή τ' αυτοκίνητα τού
'Ακρόπολις. Που τó στομάχι του είναι σφιγμένο κάθε βράδυ απ' τήν άγωνία...
Α ό τ ά δέν πρέπει να τά ξεχάση ποτέ ó μεγάλος πιά φίλος μου. "Έστω κι αν είναι 43 έτιών και σκέπτεται
ότι τά χρόνια πέρασαν και τά περιοδικά που έγραφε δέν υπάρχουν πιά.
Γιατί, αν τά ξεχάση, τότε θά έχη πράγματι ένα περιοδικό και μιá σελίδα που «γράφει γι' αυτοκίνητα».
Και δέν υπάρχει τραγικώτερο λάθος να γράφης μόνο γι' αυτοκίνητα
σ' ένα περιοδικό που όπτευθύνεται σέ ανθρώπους.